

LBRIS

We know
books

MARIE LU

CAMPIONUL

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ
DE INES HRISTEA

forteen | 2026

SAN FRANCISCO, CALIFORNIA

REPUBLICA AMERICII

POPULAȚIA: 24 646 320

DAY

Dintre toate deghizările pe care le-am avut vreodată, s-ar putea ca asta să fie preferata mea.

Părul de un roșu întunecat, suficient de diferit de nuanța mea obișnuită de blond strălucitor, rețezat la nivelul umerilor și strâns la spate, într-o coadă. Lentile de contact verzi, care arată natural peste ochii mei albaștri. O cămașă cu guler, șifonată, pe jumătate vârată în nădragi, cu nasturii mici și argintii strălucind în întuneric, o haină militară subțire, pantaloni negri, bocanci cu vârful de oțel și o eșarfă cenușie, groasă, înfășurată în jurul gâtului și trasă peste gură. Pe frunte am îndesată o șapcă de soldat închisă la culoare, în vreme ce, pe jumătatea stângă a feței, am pictat un tatuaj purpuriu, care mă face de nerecunoscut. În afară de toate astea, mai am și nelipsitul set alcătuit din cască și microfon. Republica insistă să-l port.

În aproape oricare alt oraș, probabil că aș atrage mai multe priviri decât de obicei. Asta din cauza tatuajului uriaș, absolut sinistru, pe care mi l-am făcut – trebuie să recunosc că nu e un simbol care să treacă ușor neobservat. Însă aici, în San Francisco, mă integrez perfect în peisaj. Acum opt luni, când eu și Eden ne-am mutat aici, primul lucru pe care l-am observat a fost moda locală: tineri pictați pe față cu modele în negru și roșu, unele mici și discrete, precum sigiliul Republicii aplicat pe tâmpile sau altceva de genul ăsta, altele enorme, ca harta gigantică a teritoriului Republicii. În seara asta, am ales un tatuaj destul de generic, fiindcă nu sunt îndeajuns de loial Republicii încât să-mi stampilez credința direct pe față. Las asta în seama lui June. M-am decis, în schimb, să-mi aplic niște flăcări stilizate. E suficient.

Nici azi nu-mi dă pace insomnia, așa că, în loc să dorm, mă plimb de unul singur printr-un sector care se numește Marina și care, din

câte pot să-mi dau seama, e echivalentul mai deluros din Frisco al sectorului Lake din LA. Noaptea e răcoroasă și destul de liniștită. O ploaie mărunță bate dinspre portul orașului. Străzile înguste sclipesc de la umezeală și sunt pline de gropi. Clădirile care se ridică de-o parte și de alta – majoritatea suficient de înalte ca să se piardă în plafonul de nori joși din seara asta – sunt eclectic, vopsite în nuanțe ofilite de roșu, auriu și negru și întărite cu traverse gigantice de oțel, menite să contracareze efectele cutremurelor care zguduie pământul o dată la două luni. JumboTronuri înalte cât cinci, șase etaje sunt poziționate din două în două străzi, transmițând cu sonorul dat la maximum pachetul obișnuit de știri din Republică. Aerul are o aromă sărată și amară – un amestec de fum și deșeuri industriale cu apă de mare. Iar pe undeva, printre toate miasele astea, disting și un damf abia ghicit de pește prăjit. Uneori, la câte un colț de stradă, mă trezesc atât de aproape de marginea apei, încât mi se udă bocancii. Aici, terenul coboară direct în golf, iar pe linia orizontului se înșiră sute de clădiri pe jumătate scufundate în apă. De fiecare dată când văd golful, văd și ruinele podului Golden Gate, rămășițele contorsionate ale unei structuri străvechi înghesuite de-a lungul celuilalt mal. Din când în când, pe lângă mine trec înghiontindu-se niște indivizi, dar, în mare parte, orașul e cufundat în somn. Focuri răzlețe luminează aleile, indicând locurile unde se adună oamenii străzii. Tabloul nu e foarte diferit de cel din Lake.

Mă rog, presupun că unele diferențe există, totuși. În primul rând, e vorba despre Stadionul din San Francisco, care acum zace în depărtare, pustiu și neluminat. În sectoarele sărace sunt mai puțini polițiști. Mă gândesc apoi la graffitiurile din oraș. Întotdeauna poți să-ți faci o idee despre starea de spirit a oamenilor privind cele mai recente graffitiuri. Multe dintre mesajele pe care le-am văzut în ultima vreme chiar îl susțin pe noul Elector al Republicii. „El e speranța noastră”, declară unul dintre mesajele mângălite pe partea laterală a unei clădiri. Un altul, pictat pe stradă, anunță: „Electorul ne va călăuzi către lumină”. Un mesaj puțin cam prea optimist, după părerea mea, însă presupun că semnele sunt bune. Înseamnă că Anden face totuși ceva ca lumea. Însă din timp în timp, mai descopăr și mesaje care spun că „Electorul e un impostor” sau un „Spălat pe creier” sau că „Day pe care îl știam noi e mort”.

Nu știi ce să zic. Uneori, încrederea asta nouă care s-a instalat între Anden și popor mi se pare că e ca un fir de ață... iar firul sunt eu. Și-apoi poate că graffitiurile sunt false, poate că sunt pictate de agenții de propagandă. De ce nu?

Cu Republica, nu poți să știi niciodată.

Desigur, eu și Eden avem un apartament într-un sector bogat, numit Pacifica. Locuim acolo cu îngrijitoarea noastră, Lucy. Că doar Republica trebuie să se îngrijească de puștiul de șaisprezece ani, cel-mai-căutat-infractor-devenit-erou-național, nu-i așa? Îmi aduc aminte cu câtă neîncredere am privit-o pe Lucy – o doamnă de cincizeci și doi de ani, severă și zdravănă la trup, îmbrăcată în culorile clasice ale Republicii – când și-a făcut prima dată apariția la ușa noastră, în Denver.

— Republica m-a însărcinat să am grijă de voi, m-a anunțat ea, dând buzna în apartament.

Și-a oprit privirile imediat asupra lui Eden.

— Mai ales de cel mic.

Da. Chestia asta nu mi-a picat deloc bine. În primul rând, mi-au trebuit două luni de zile ca să nu-mi mai fie frică să-l pierd din ochi pe Eden fie și pentru o secundă. Mâncam unul lângă celălalt; dormeam unul lângă celălalt; fratele meu nu era niciodată singur. Am ajuns atât de departe, încât îmi făcusem un obicei din a sta de pază la ușa de la baie, ca și cum soldații republicani ar fi putut să-l aspire prin vreo gură de aerisire, să-l ducă într-un laborator și să-l conecteze iar la aparate.

— Eden n-are nevoie de tine, m-am răstit la Lucy. Mă are pe mine. Eu am grijă de el.

Însă după primele două luni, starea mea de sănătate a început să fluctueze. În unele zile mă simțeam bine; în altele, rămâneam în pat, copleșit de durerea aia de cap teribilă. În astfel de zile, Lucy prelua comanda; după câteva certuri cu urlete, noi doi am stabilit, fără tragere de inimă, un soi de program. Și trebuie să recunosc că, într-adevăr, Lucy face niște plăcinte cu carne grozave. Când ne-am mutat în Frisco, a venit și ea cu noi. Se ocupa de Eden și de medicamentele mele.

Am obosit să mă tot plimb și abia acum îmi dau seama că am ieșit din Marina și-am pătruns într-un district vecin, mai bogat. Mă opresc în fața unui club. Deasupra ușii atârână o plăcuță metalică, pe care scrie

THE OBSIDIAN LOUNGE. Mă așez în fund, cu spatele lipit de zid și cu brațele sprijinite pe genunchi. Simt prin perete vibrațiile muzicii. Prin țesătura pantalonilor îmi simt piciorul de metal rece ca gheața. Pe zidul din fața mea stă scris cu litere roșii: „Day = Trădător“. Oftez, scot din buzunar o cutiuță argintie și din ea iau o țigară lungă. Îmi plimb degetul peste textul imprimat de-a lungul ei: SPITALUL CENTRAL SAN FRANCISCO. Sunt țigări luate pe rețetă. La ordinul doctorului, da? Bag țigara în gură și, cu degete tremurânde, o aprind. Închid ochii. Trag un fum. Încetul cu încetul, mă pierd în norii de fum albăstrui, așteptând ca dulcele efect halucinogen să pună stăpânire pe mine.

În seara asta, efectul se instalează rapid. Curând, durerea de cap constantă și mocnită dispare, iar lumea dimprejur capătă o strălucire încețoșată, care știu că nu vine doar de la ploaie. O fată stă lângă mine. E Tess.

Prietena mea îmi zâmbeste cu zâmbetul care-mi era atât de familiar când locuiam pe străzile din Lake.

— Vreo noutate? mă întreabă ea, arătând cu mâna ecranul de peste drum.

Suflu fumul albastru și clatin leneș din cap.

— Nu. Adică am văzut câteva titluri despre Patrioti, dar e ca și cum ați fi dispărut de pe fața pământului. Unde sunteți? Unde vă duceți?

— Ți-e dor de mine? mă întreabă Tess, în loc să-mi răspundă.

Mă uit fix la imaginea strălucitoare. E așa cum mi-o aduc aminte de pe străzi – părul de un șaten roșcat prins într-o coadă răvășită, ochii mari și luminoși, buni și blânzi. Micuța mea fetiță, Tess. Care au fost ultimele cuvinte pe care i le-am spus... atunci când am dejucat tentativa Patriotilor de a-l asasina pe Anden? „Te rog, Tess, nu pot să te las aici“. Dar exact asta am făcut.

Întorc capul și mai trag o dată din țigară. Dacă mi-e dor de ea?

— În fiecare zi, îi răspund.

— M-ai căutat, îmi spune ea, trăgându-se mai aproape.

Jur că aproape îi simt umărul lipit de al meu.

— Te-am văzut cum urmărești JumboTronurile și transmisiunile radio în așteptarea unei știri, cum tragi cu urechea pe străzi. Dar acum Patriotii stau ascunși.

Sigur că stau ascunși. De ce ar mai ataca acum, când Anden e la putere, iar tratatul de pace dintre Republică și Colonii e ca și semnat? Ce cauză nouă ar putea să susțină? N-am nici cea mai vagă idee. Poate că Patriotii nici nu au o cauză. Poate că nici nu mai există.

— Aș vrea să te întorci la mine, îi murmur lui Tess. M-aș bucura să te văd din nou.

— Și cu June cum rămâne?

Când mă întreabă asta, imaginea prietenei mele se risipește. E înlocuită de aceea a lui June, cu părul ei lung, prins într-o coadă de cal, cu ochii negri în care sclipesc punctișoare aurii, ochii ei serioși, care te analizează, care întotdeauna analizează. Îmi las capul pe genunchi și închid ochii. Doar o imagine iluzorie a lui June, și e de-ajuns ca să simt în piept o durere crâncenă. Fir-ar al dracului! Mi-e așa de dor de ea...

Îmi aduc aminte cum mi-am luat rămas-bun de la ea în Denver, înainte ca eu și Eden să ne mutăm în Frisco.

— Sunt convins că o să ne întoarcem, i-am spus la microfon, încercând să umplu tăcerea stânjenitoare dintre noi. După ce se termină tratamentul lui Eden.

Era, bineînțeles, o minciună. Mergeam în Frisco pentru tratamentul meu, nu al lui Eden. Dar June nu știa asta, așa că n-a zis decât:

— Întoarce-te repede!

Asta s-a întâmplat acum aproape opt luni. De atunci nu mai știu nimic de ea. Habar n-am de ce: ne e prea frică să nu-l deranjăm pe celălalt, ne temem prea tare că poate celălalt nu vrea să mai vorbească sau poate că amândoi suntem prea mândri ca să ne asumăm rolul celui atât de disperat încât să sune primul. Știți cum e! Trece o săptămână în care niciunul nu dă niciun semn, apoi o lună și după aceea, te trezești că a trecut deja prea mult timp, iar s-o suni ar părea ciudat. Așa că n-o sun. În plus, ce i-aș putea zice? „Nu-ți face griji, doctorii se luptă să-mi salveze viața.“ „Nu-ți face griji, încearcă să micșoreze zona din creier unde e localizată problema cu un munte de pastile și abia apoi o să mă opereze.“ „Nu-ți face griji, e posibil ca Antarctica să-mi permită să mă tratez la ei, în spitalele lor, care sunt mai bune.“ „Nu-ți face griji, n-o să mi se întâmple nimic.“

Ce sens are să ții legătura cu fata de care ești îndrăgostit până peste

cap, când tu ești pe moarte?

Reamintindu-mi asta, simt o durere pulsatilă în ceafă. „E mai bine așa”, îmi spun pentru a mia oară. Și chiar e mai bine așa. Pentru că a trecut așa de mult timp de când am văzut-o ultima oară, amintirea felului în care ne-am cunoscut a devenit mai neclară și mă gândesc mai rar la legătura dintre June și moartea familiei mele.

Nu știu din ce motiv, spre deosebire de imaginea lui Tess, cea a lui June nu rostește niciodată niciun cuvânt. Încerc să ignor mirajul strălucitor, dar iluzia refuză să se risipească. E așa de încăpățânată!

În cele din urmă, mă ridic în picioare, strivesc țigara de pavaj și trec pragul localului The Obsidian Lounge. Poate că muzica și luminile o să mă ajute să mi-o scot pe June din minte.

Preț de o clipă, nu văd nimic. În club e întuneric beznă și zgomotul e asurzitor. Imediat sunt oprit de o pereche de soldați mătăhăloși. Unul dintre ei îmi pune mâna pe umăr cu fermitate.

— Numele și divizia, mă somează el.

Nu vreau să mi se cunoască adevărata identitate.

— Caporalul Schuster. Forțele aeriene, îi răspund rapid, cu un nume ales la întâmplare și folosindu-mă de prima divizie care-mi răsare în creier.

Întotdeauna mă gândesc mai întâi la forțele aeriene. În mare parte din cauza lui Kaede.

— Sunt staționat la Baza Navală Doi.

Paznicul încuviințează din cap.

— Puștii din forțele aeriene sunt în spate, pe stânga, lângă toalete. Dacă aflu că te-ai luat la bătaie cu cei din forțele terestre, te dau imediat afară și mâine dimineață îl anunț și pe comandantul tău. Ne-am înțeles?

Dau din cap în semn că da și soldații mă lasă să trec. Străbat un hol întunecat, intru pe o a doua ușă și mă topesc în mulțimea de oameni și-n luminile intermitente din club.

Ringul de dans e cotropit de indivizi cu cămășile scoase din pantaloni și cu mânecile suflecate; rochiile fac pereche cu uniformele șifonate. Găsesc separeurile pentru forțele aeriene în încăperea din spate. Ce bine! Câteva sunt libere. Alunec pe o banchetă, îmi ridic bocancii pe scaunele tapițate și-mi las capul pe spate. Bine măcar că imaginea lui

June a dispărut. Muzica dată la maximum îmi alungă gândurile.

Stau în separeu de doar câteva minute când o fată își croiește drum prin aglomerația de pe ringul de dans și se îndreaptă spre mine, împleticindu-se. E roșie în obraji, are ochii scânteietori și o privire atâțătoare. Când mă uit în spatele ei, văd un grup de fete care râd și ne privesc. Mă forțez să zâmbesc. De obicei, atenția care mi se acordă în cluburi îmi face plăcere, dar uneori nu vreau decât să închid ochii și să las haosul să mă ducă departe.

Fata se apleacă peste mine și-și lipește buzele de urechea mea.

— Iartă-mă, zice ea, încercând să acopere zgomotul, prietenele mele vor să știe dacă tu ești Day.

Deja am fost recunoscut? Mă îndepărtez de ea din reflex și clatin din cap astfel încât să fiu văzut și de celelalte fete.

— Ați greșit omul, îi răspund cu un zâmbet amuzat. Dar mulțumesc pentru compliment.

Chipul fetei e aproape complet ascuns în umbre, dar, chiar și așa, îmi dau seama că a roșit groaznic. Prietenele ei izbucnesc în râs. Arată ca și cum niciuna dintre ele nu mă crede.

— Vrei să dansezi? mă întreabă fata, uitându-se peste umăr, la jocul de lumini albastre și aurii, și apoi din nou la mine.

Probabil că prietenele ei au provocat-o să-mi lanseze invitația asta.

În timp ce încerc să găsesc o formulă de refuz politicoasă, văd pentru prima dată cum arată. În club e prea întuneric ca s-o studiez cu atenție. Tot ce întrezăresc sunt crâmpie de lumină de neon proiectate pe pielea ei și pe părul lung, prins într-o coadă de cal, pe buzele lucioase arcuite într-un zâmbet, pe trupul suplu înveșmântat într-o rochie scurtă și încălțat cu bocanci militari. Refuzul mi se stinge pe limbă. Ceva din fata asta îmi aduce aminte de June. În cele opt luni de când June a devenit Principeps-Elect, nu multe fete mi-au atras atenția; dar acum, având în față această copie a ei la indigo, o copie cufundată în umbre, care mă cheamă pe ringul de dans, îmi îngădui din nou să sper.

— Da, de ce nu? îi răspund.

Pe chipul fetei înfloresc un zâmbet larg. Când mă ridic și o iau de mână, prietenele ei scot un icnet de surpriză, după care izbucnesc într-un cor de urale gălăgioase. Fata mă călăuzește printre ele și, înainte

să-mi dau seama, ajungem în mulțime, creându-ne un spațiu minuscul chiar în mijlocul acțiunii.

Mă lipesc de ea, iar fata își plimbă mâna pe ceafa mea. Ne lăsăm în voia ritmului asurzitor. „E drăguță”, recunosc în sinea mea, orbit în oceanul ăsta de lumini și de trupuri. Melodia se schimbă o dată, apoi încă o dată. N-am idee de când stăm așa, pierduți, dar, când fata se apropie și-mi mângâie buzele cu buzele ei, închid ochii și o las să mă sărute. Ba simt chiar și un fior pe șira spinării. Fata mă sărută de două ori. Buzele îi sunt moi și umede și au gust de votcă și de fructe. Îmi pun mâinile pe mijlocul ei și o trag mai aproape, până când îi simt trupul lipit de al meu. Sărutările ei devin mai flămânde. „E chiar June”, îmi spun singur, lăsându-mă pradă fanteziei. Cu ochii închiși, cu mintea încheșată încă de la țigara halucinogenă, reușesc să cred asta pentru o clipă – reușesc să mi-o închipui pe June sărutându-mă, sorbindu-mi până și ultima răsuflare din plămâni. Probabil că fata a simțit o schimbare la mine, mi-a ghicit foamea și dorința, pentru că zâmbește cu buzele lipite de ale mele. „E June.” Părul negru al lui June mă mângâie pe față, genele lungi ale lui June îmi ating obrajii, brațul lui June e încolăcit în jurul gâtului meu, trupul lui June se leagănă lipit de al meu. Gem încetșor.

— Haide, îmi șoptește fata pe un ton ațâțător. Hai să luăm puțin aer!

Cât a trecut? Nu vreau să plec, pentru că asta înseamnă că va trebui să deschid ochii, iar June n-o să mai fie aici, va fi înlocuită de fata asta pe care n-o cunosc. Însă ea mă trage de mână și sunt obligat să privesc în jur. Firește, nu se vede nicăieri nici urmă de June. Străfulgerarea luminilor din club mă orbește pentru o clipă. Fata mă conduce printre grupurile de dansatori, apoi de-a lungului culoarului întunecat și ieșim împreună pe ușa din spate, pe care nu scrie nimic. Pășim pe o alee lăturalnică, cufundată în tăcere. Câteva spoturi de lumină firave ne arată calea, imprimând întregului decor o strălucire verzuie, fantomatică.

Fata mă împinge și mă lipește de zid, sufocându-mă cu o nouă sărutare. Are pielea umedă și, sub atingerea mea, o simt cum se înfiorează. O sărut și eu. O prind, ne răsucim împreună și o lipesc de zid. Din cauza surprizei, începe să râdă.

„Chiar e June”, îmi tot repet. Buzele mi se mișcă înfometate pe gâtul

ei, gustând aroma de fum și de parfum.

În casca din ureche aud, destul de înfundat, niște paraziți – parcă ar fi un ropot de ploaie și un sfârâit de ouă prăjite. Încerc să ignor apelul, chiar și când vocea bărbatului îmi umple urechile. Asta da, moartea pasiunii!

— Domnule Wing, îmi spune individul.

Nu-i răspund. „Dispari. Sunt ocupat.”

Câteva secunde mai târziu, vocea se animă din nou.

— Domnule Wing, sunt căpitanul David Guzman, de la secția 14, Denver City Patrol. Știu că sunteți acolo.

„Ah, tipu’ ăla!” Amărâtul ăsta de căpitan e întotdeauna însărcinat să încerce să dea de urma mea.

Oftez și mă îndepărtez de fată.

— Iartă-mă, îi spun cu răsuflarea tăiată.

Ridic din sprâncene în semn de scuză și-i fac semn cu mâna spre casca din ureche.

— Dă-mi un minut, da?

Ea zâmbește și-și netezește rochia.

— Te aștept înăuntru, spune. Să vii să mă cauți!

Apoi deschide ușa și intră în club.

Deschid microfonul și încep să mă plimb cu pași lenți pe alee.

— Ce vrei? Îl chestionez cu o șoaptă iritată pe căpitan.

Căpitanul oftează și îmi comunică mesajul:

— Domnule Wing, vă este solicitată prezența în Denver, mâine seară, de Ziua Independenței, la sala de bal din Capitol Tower. Ca întotdeauna, sunteți liber să refuzați solicitarea – așa cum procedați de obicei, bolborosește Guzman ca pentru el. Totuși, banchetul e un eveniment excepțional, de mare importanță. Dacă alegeți să participați, mâine dimineață veți fi așteptat de un avion privat.

„Un eveniment excepțional, de mare importanță”? Ați mai auzit vreodată atâtea cuvinte simandicoase îndesate într-o singură frază? Dau ochii peste cap. Cam o dată pe lună, primesc o invitație la câte un eveniment scârbos din capitală – un bal în onoarea tuturor generalilor de război de rang înalt sau petrecerea pe care au dat-o atunci când Anden a pus, în sfârșit, punct Examenelor. Dar singurul motiv pentru